



چی؟ چطور؟

گرمای دل چسپ زمستان



مریم غفاریپور

آیاتا به حال فکر کرده اید که ما ایرانی ها در گذشته و فصل سرما و برف، برای گرم کردن خودمان از چه چیزهایی استفاده می کردیم. اولین وسیله ی گرمایشی در ایران ظرفی بود که در آن چوب می ریختند و آتش درست می کردند. به این وسیله «آتشدان» می گفتند. آتشدان گرمای خوبی داشت، اما مشکلاتی هم داشت. مثلاً یک نفر باید تمام شب را مراقبت می کرد تا آتش خاموش نشود و اگر یک لحظه خوابش می برد، ممکن بود آتش سوزی شود.

در طول زمان کم کم ایرانیان وسیله ای ایمن تر برای گرم کردن خودشان ساختند. این وسیله «کرسی» بود. کرسی میزی بود که در قسمتی از آن زغال داغ می ریختند. زغال داغ مثل آتش دود نداشت و خطر آتش سوزی را کمتر می کرد، اما همچنان پردردسر بود؛ چون سراسر شب یک نفر باید زغال داغ آماده می کرد و در تشت زغال های زیر کرسی می ریخت.

بعد از کرسی، سروکله ی «بخاری نفتی» پیدا شد. این بخاری ها از اروپا به ایران آمدند و استفاده از آن ها نسبت به آتشدان و کرسی راحت تر بود، اما باز هم مشکلاتی داشت، مثل دود زیادی که از سوختن نفت به وجود می آمد.



بعد از آن، «بخاری برقی» و «بخاری گازی» به نوبت وارد ایران شدند. بخاری گازی که همه ی ما از نزدیک با آن آشنا هستیم، به دلیل وجود منابع گاز در ایران خیلی بیشتر از بقیه ی خانواده ی بخاری ها پیش ما ماندگار شده است و همچنان در هر خانه ای دیده می شود.

البته آخرین فرزند این خانواده ی بزرگ، یعنی «شوفاژ» را نباید فراموش کنیم. شوفاژ آب داغ را از طریق لوله از موتورخانه می گیرد. بعد از اینکه آب درون شوفاژ سرد می شود، آن را دوباره به موتورخانه می فرستند و آب گرم دریافت می کند.

